

ПРО АВТОРІВ

БЕН ФОҒЛ — телеведучий і досвідчений шукач пригод. Він сучасний кочівник-мандрівник, що повсякчас навчається чогось нового. Бен побував у понад сотні країн, усюди здобуваючи неймовірний досвід — від плавання з крокодилами до перетину 3000 миль Атлантичного океану на веслах, від пішого походу Антарктикою до виживання протягом року одинаком на віддаленому Гебридському острові. Нещодавно Бен підкорив Еверест. А ще він просто **ОБОЖНЮЄ** собак!

СТІВ КОУЛ — англійський письменник, редактор, сценарист, за спиною якого понад 3 мільйони проданих примірників його творів. Спеціалізується на дитячій та науково-фантастичній літературі. Створив серію історій та сценаріїв для легендарного «Доктора Хто».

*Присвячується Інці,
Меррі та Біці*

Розділ 1

ЧУДОВИСЬКО З ЛІСУ

— **Д**опоможіть! — пропищало з лісових сутінків. — Наближається чудовисько!

Пан Пес нашорошив кудлаті вуха. Він прийшов до цього уельського лісу в пошуках спокою, тиші та ягід (не обов'язково в такому порядку). І геть не чекав на зустріч із чудовиськом!

— Допоможіть! — знову те саме пищання, але вже ближче. — Воно наздоганяє!

Пан Пес — кудлатий дворняга, геть чорнющий, за винятком білої морди й передніх лап, — уже був наготові.

— Хто там? — гавкнув він. — Мене звать Пан Пес. Якщо зможу, допоможу!

Наступної миті на галявину вибігли дві маленькі польові миші.

— Допоможіть нам, Пане Псе. Допоможіть! — пропищали вони.

Пан Пес подивився на переляканих тваринок. У них була коричнева шерстка, білі животики, великі вушка й безупинно рухливі вусики.

А ще великі чорні оченята-ягідки.

— Не бійтеся, — сказав Пан Пес. — Що то за чудовисько таке?

— Воно гналося за нами через весь ліс! — пропищало одне мишеня.

— Воно пухнасте і страшне! — обізвалося й друге. — Нам треба сховатися!

Не встиг Пан Пес навіть гавкнути у відповідь, як миші вже сховалися під його чорним кудлатим хвостом.

— Біднесенські мишенята, ви, схоже, дуже перелякалися, — пробурмотів Пан Пес. І нервово глитнув, адже тріск гілок і шелест кущів чулися все ближче. — Але я друг усім тваринам. А ваше чудовисько, гадаю, також якась тваринка!

Пан Пес, сподіваючись набрати більш погрозливого вигляду, випнув груди й насупив брови. Та коли «чудовисько» вибігло на галявину, він не зміг приховати подиву.

Воно зупинилося біля Пана Пса, не зводячи з нього бурштинових очей.

На перший погляд це «чудовисько» скидалося на звичайне кошеня, але завбільшки з дорослу кицьку. Проте очі в нього були більш сяйні та хижі, тіло сильніше, ніж зазвичай у кошенят, із густішим хутром, розміченим хвилястими смугами. Щелепи здавалися значно міцнішими, ніж у хатніх котів. Та й товстенький хвостик із чорною цяткою на кінчику відрізнявся від тих, які доводилося бачити раніше.

— Де поділися ті дві миші? — спитало котисько-чудовисько.

«Як цікаво, — подумав Пан Пес. — Він розмовляє, наче шотландець, але ж тутечки Уельс».

— Дві миші? — Пан Пес відчував, як згадані втікачки тремтять, ховаючись під його хвостом, але й далі усміхався. — Вибачай, приятелю. Ніколи про таких не чув. Я, до речі, Пан Пес. А як до тебе звертатися?

— Мене звати Ангус, — відповіло завелике кошеня. — Я, щоб ви знали, шотландський дикий кіт.

— Знаю, — ширше усміхнувся Пан Пес. — Я бував у Шотландії. І чув, що диких котів залишилося дуже мало. Проте аж ніяк не очікував зустріти одного з них в Уельсі! — Він швидко махнув хвостом, замітаючи мишенят старим листям, і підійшов до Ангуса.

Той зашипів, демонструючи гострі ікла.

— Ану не підходь, собако! Бо я... — І раптом замовк, перемкнувши увагу на дещо інше. — Ой, поглянь-но, летючка! — Дикий кіт зачаровано дивився, як десь високо над ним між гілок пурхає вівчарик-ковалик — маленька жовтувато-зеленава пташка. — Дивись, дивись! Ого, як вона вміє!

Пан Пес усміхнувся. Ангус був велетнем, але те, що відволікти його виявилось

вкрай легко, видавало в ньому маленьке кошеня, яким він і був насправді.

— Ангусе, якщо вже цей птах тебе здивував, то поглянь-но сюди! — сказав Пан Пес і затанцював на задніх лапах. Котисько-чудовисько так зачудовано спостерігало за ним, що мишенята встигли втекти з галявини та сховатися в густому лісі.

Переконавшись, що полівкам уже нічого не загрожує, Пан Пес припинив гарцювати.

— А тепер, Ангусе, — сказав він, — прошу розповісти мені, що рідкісний шотландський дикий кіт робить у Брекон-Біконсі, національному парку Уельсу?

— Я був у полоні, — сердито відповів Ангус. — Кілька тижнів тому жінка на ім'я Ноель заманила мене в клітку. І забрала до великої будівлі, де жили й інші зачичені у клітках тварини.